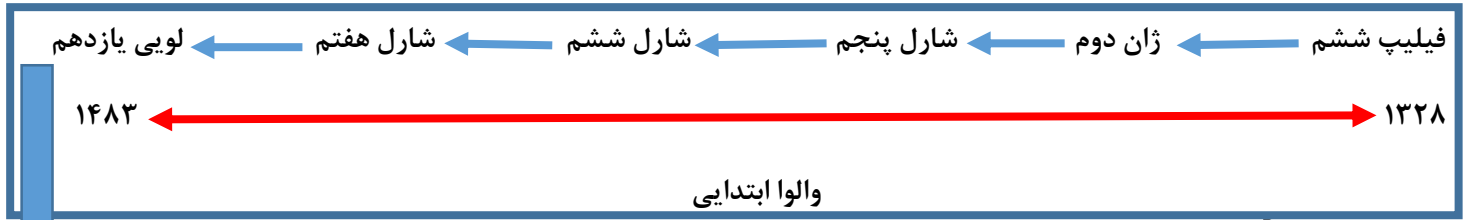

- تاریخ پوشاک جهان (خاندان والوا فرانسه)

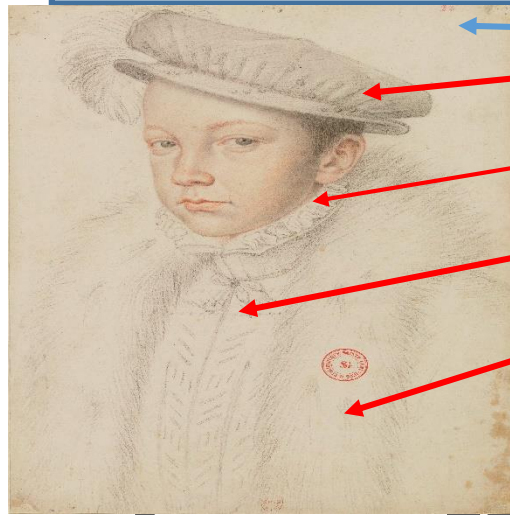

والوا ابتدایی

بررسی لباس های دوره والوا سوم (۱۵۵۹ تا ۱۵۸۹)

دوران فرانسوا دوم کوتاه است + او شش ساله بود که بر تخت سلطنت می نشیند و حدود شانزده سال داشت که کشته می شود + او باماری استوارت انگلستان ازدواج می کند در حالی که حدود ۷ سال داشت + لباس ها در دوران او تغییری ندارد

فرانسوا دوم
بره پر دار
جرکین
زیرپراهنی چین دار
گاون با لبه پوست دار
اما در دوران شارل نهم تغییرات اندکی در لباس های مردان روی می دهد + در این دوره لباس ها کمی تحت تاثیر لباس های اسپانیایی قرار می گیرد + لباس های رو اکثرا آجیده و لایه دوزی می شوند + لباس های این دوران با کمر باریک + مجددا شکم برجسته + آستین های بلند که در سر دست محکم می شد.

لباس های مردان در عهد شارل نهم

الف - پیراهن زیر
ب - دابلت
ج - شلوار پف دار کوتاه یا شلوار ونیزی
د - جوراب شلواری
ه - ماندیلیون یا شنل اسپانیایی

شنل اسپانیایی
این شنل ها کوتاه تا بالاتر و یا بعضا روی کمر بود + می توانست یقه استاده داشته باشد + گلدوزی

مردی اسپانیایی

جرکین

دابلت : از جلو و از قسمت پایین با دکمه بسته می شد + برای اولین بار در دابلت جیب ایجاد گشت + ساعت جیبی که تازه اختراع شده بود در جیب دابلت گذاشته می شد + دابلت ها بسیار تنگ شد (شبییه پورپوآن شد).

شلوار کوتاه پف دار یا شلوار ونیزی : شلوار ونیزی در زیر زانو جمع و با دکمه بسته می شد + مانند قبل خیلی فرم بزرگی نداشت و ساده شد + کادوپیس روی شلوار کوتاه ها وجود داشت (اما نقش آن در شلوار کمی کمرنگ تر شد)

ماندیلیون

نوعی کت که روی لباس پوشیده می شد و در آن یک آستین پوشیده و آستین دیگر (که وجود داشت یا نداشت) بر تن نمی شد + دکمه خور از جلو + تا کمر و یا کمی پایین تر بود.

به این شیوه پوشیدن کت که همزمان با شکسپیر رواج یافته و او نیز در داستان هایش به آن اشاره می کند، اصطلاحاً **Collie-Westonward** می گفتند.

ماندیلیون را افسران نظامی ابتدا باب کرده و می پوشیدند + بسیار گشاد و بزرگ و البته غیر معمول بود.

بعد ها و در قرون بعدی از ماندیلیون صرفاً خدمتکار ها استفاده نمودند.

از میانه قرن شانزدهم اساساً مد شد که افراد جوان از لباس های رو کوتاه و افراد مسن تر از لباس های رو بلند تر استفاده نمایند.

پوشش سر

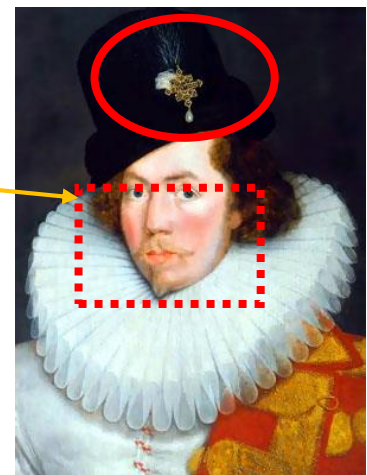
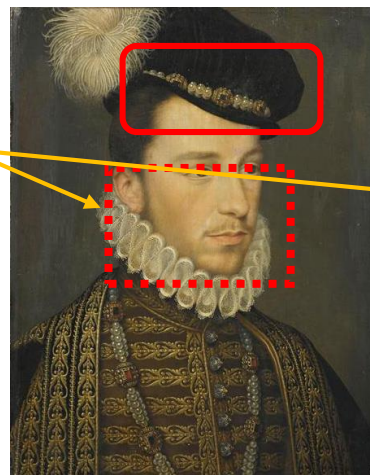
کلاه بره هنوز متداول ترین پوشش سر بود + کلاه بره را به تاج و نشان مزین می کردند + عمدتاً این نشان روی پایه ای فلزی و در لبه جلویی کلاه نصب می شد + کلاه بره را از جنس مخمل ابریشمی می گرفتند + گاهی دور آن نواری ساده نیز بسته می شد + بالای نشان گاهی از پر کوچکی هم استفاده می شد + کلاه بره را مردان و زنان هر دو استفاده می کردند.

چهره مردان

گوشواره مروارید + موی کوتاه + ریش کوتاه در چانه تیز شده + سبیل کم پشت

عصر مروارید

(مشخصه ای دیگر از عصر مروارید)

لباس زنان در دوره شارل نهم

مهمترین اجزا آن که به دوره ها قبل اضافه یا اصلاح شد عبارتند از :

د- کال سان

ج- ماسک

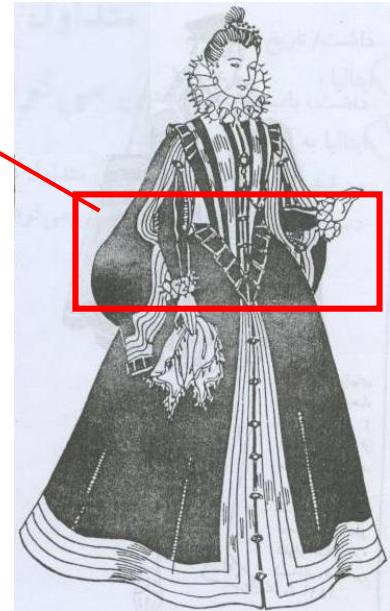
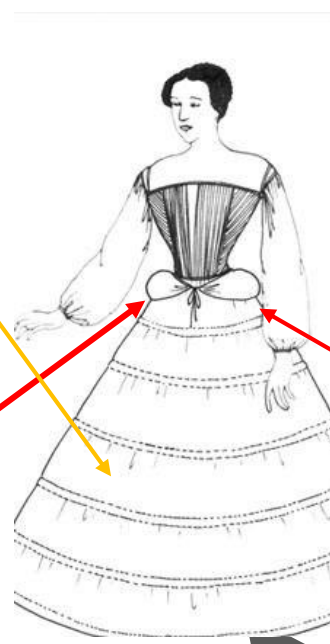
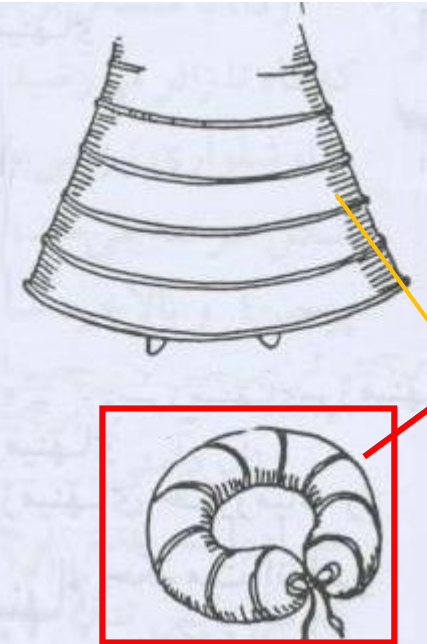
ب- رُب (پیراهن دامن دار)

الف- زیر دامنی فارتینگل (وردینگل)

فارتینگل

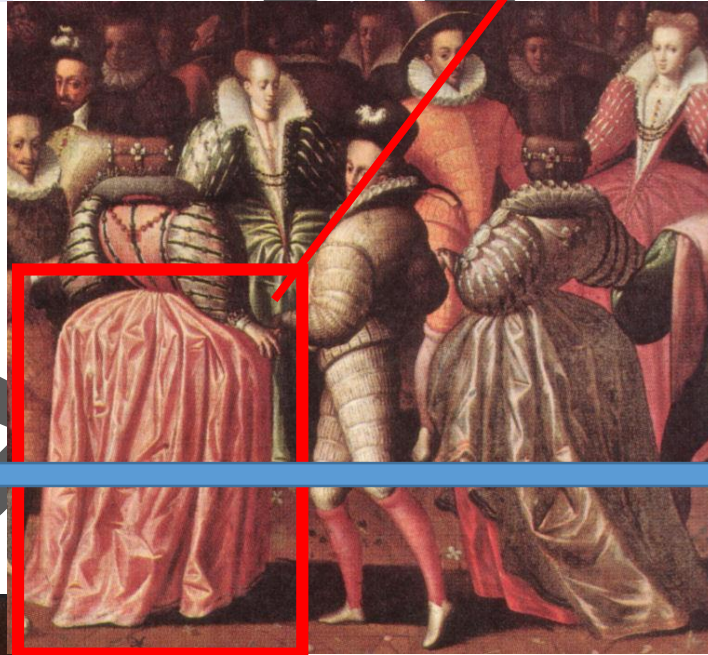
زیردامنی های زنگوله ای در دوران والوا دوم در فرانسه با ساختار فارتینگل تولید شد + فارتینگل بالشتکی لایی دار بود که دور تا دور کمر را در بر می گرفت.

فارتینگل ابتدا کوچک بود و سبب برجستگی کم دور کمر می شد اما آرام آرام این برجستگی شدت یافت و تا حد یک طبقه خود را نشان داد.

رُب (پیراهن دامن دار)

بالاتنه لباس ها بسیار تنگ شد + یقه های هفت کوتاه مجددا مرسوم شد + اما این یقه ها فراگیر نبود.

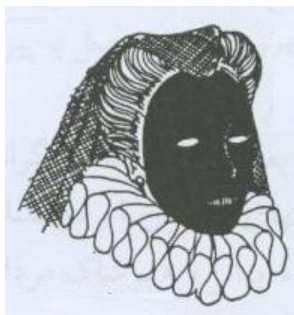

سرشانه های پف دار شاخص ترین عنصر رُب این دوره بود.

سرپوش زنان و کلاه ها در این دوره همان ساختار ادوار قبل را داشت + به کیسه های تورباف در تصویر قبل دقت شود + با این حال بیشترین کلاهی که در بین زنان مرسوم بود کلاه های بره پردار مشابه کلاه مردان بود.

ماسک

زنان طبقه بورژوا در خارج از خانه عمدتاً از ماسک استفاده می کردند + این فرهنگ تا قرن ۱۸ ادامه داشت.

طبقه بورژوا: طبقه مرفح و سرمایه داری که قدرت خود را از راه اشراف

زادگی بدست نمی آورد + آنها سرمایه خود را از طریق املاکی به آنها به ارث

می رسید هم بدست نمی آوردند + آنها به دلیل ارتباط با لایه های قدرت و اتفاقات اجتماعی یا سیاسی به ثروت دست پیدا می کردند + آنها خود را از جامعه عادی جامعه جدا می کردند + آنها در قلعه ها اقامت می کردند و به همین دلیل به آنها بورژوا گفته شد.

ماسک ها ابتدا جنس مخمل سیاه بود + اما بعد ها برای محافظت در برابر اشعه آفتاب از ماسک سبز استفاده شد و از ماسک سیاه صرفاً در زمستان و برای محافظت در برابر سرما استفاده گردید + ماسک با گیره ای که توسط دندان ها گرفته می شد، جلوی صورت قرار می گرفت.

کال سان

زنان در هنگام سوارکاری و در زیر دامن خود شلوارک کوتاه پف داری به نام کال سان می پوشیدند + کال سان از کتان سفید بود.

کال سان تا جنگ جهانی اول در قرن بیستم نیز با اندکی تغییر استفاده می شد + از بعد از جنگ جهانی اول که جنبش های آزادیخواهی زنان گسترش یافت کمی کوتاهتر شد.

جنبش تبدیل کال سان ها به شورت های امروزی (همسان با سایر جنبش های

عبور از دنیای مدرن به دنیای مدرن) از پایان جنگ جهانی دوم آغاز و در

ابتدای دهه ۱۹۶۰ تقریباً فراگیر شد + در این جنبش دو اتفاق در دهه ۱۹۵۰ تاثیر گذار بود.

الف- لباس گسی موران در مسابقات ویمبلدون (اولین تنیسور زن که سان کال را کنار گذاشت و از شورت امروزی استفاده کرد + طراحی این شورت توسط تدی

فیلینگ- طراح لباس های تنیس امروزی- صورت پذیرفت)

ب- بازی مرلین مونرو در فیلم کمدی خارش هفت ساله و صحنه ای خاص که در زمان پخش سانسور شد اما بعد ها در عصر پست مدرن حتی از این صحنه مجسمه هم ساخته شد!

در این دوره از دستکش های هم رنگ با پوست دست و یا مخمل سیاه استفاده می شد + از مخمل سیاه عمدتاً طبقه بورژوا استفاده می کردند.

ویژگی های پوشش مردان در عصر هنری سوم

خوش لباسی برای مردان در این دوره اصل شد + استفاده فراوان از لوازم آرایش و مواد خوشبو کننده برای آنها بسیار مرسوم شد + مردان مانند زنان امروزی از ماسک های گیاهی و میوه ای برای شادابی پوست صورت و دست خود استفاده می کردند + برداشتن آبرو در این دوره در بین مردان مرسوم شد + سبیل داشتن زشت و ناپسند دانسته می شد + مردان موی خود را پودر گل بنفشه آغشاه می کردند + گوشواره مروارید همچون اعصار قبلی مرسوم بود + استفاده از سایر جواهرات برای مردان نیز مرسوم شد.

تغییر دابلت در زمان هنری سوم

به جلوی دابلت چند لایه افزوده شد تا شکم در بالای کمر بند برجسته و افتاده جلوه کند + یقه خستی برداشته و چاک یقه بسیار اندک شد + آستین ها همچنان پف دار و چاک دار و در سر آستین جمع می شد.

تغییر در شلوار کوتاه پف دار و شلوار ونیزی در زمان هنری سوم

شلوارهای کوتاه پف دار تا جای ممکن کوتاه شد + تقریباً پفی در زیر کمر + فاصله بین شلوار پف دار تا زانو با پوششی به نام کینونز پوشیده می شد + کینونز پوششی چسبان روی ران بود که در بالای زانو محکم بسته می شد + همچنین جیب روی دابلت ها به روی کینونز ها منتقل شد.

تغییر در کلاه بره در زمان هنری سوم

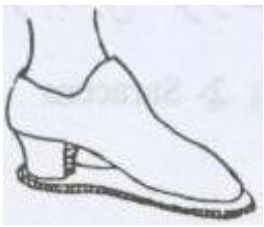
تاج کلاه بره بلندتر شد + تاج نرم بود و به عقب سر می افتاد + پره کوچک و جواهر همچنان در کلاه وجود داشت

هنری سوم اساساً و برخلاف شارل نهم از ریش و سبیل بدش می آمد و با هرکس که ریش و سبیل داشت برخورد می کرد.

پاپوش ها در دوره والوا سوم

کفش ها همچنان چاک دار بود + اما نوعی کفش که پشت پا را نمی پوشاند به نام پانتوفل مرسوم شد + پانتوفل تخت چوب پنبه ای و صندل مانند (بدون پشت پا)

کفش سکویی هم در این دوره باب شد + کفش پاشنه بلند که روی یک سکو نصب می شد + هنری سوم به این نوع کفش علاقه مند بود + پاشنه این کفش را قرمز می گرفتند.

تخت های چوب پنبه ای از این دوران در کفش ها شروع به استفاده شد

کفش چکمه ای هم در این دوران مورد استفاده قرار می گرفت = چرمی + بیشتر اسپانیا تولید می شد + عمدتاً در رنگ های روشن و سفید = کل ساق پا را در بر می گرفت + تا بالای زانو = با بند در بالای ساق بسته می شد + گاهی نیز از بالا تا پایین با دکمه بسته می شد + لبیه برگردان و کنگره دار + پاشنه کوتاه + از اواخر دوره هنری سوم محبوبیت یافت + بنابراین در عهد هنری چهارم هم دیده می شود.

ویژگی های پوشش زنان در عصر هنری سوم

لباس زنان چنان در بالاتنه تنگ شد که آن را **اندام بخیه خورده** و کرسی که برای این کار بکار می رفت را **کرسنجه** نامیدند

کنج

از پدیده های لباسی این دوران بود + شبیه شنلی صدف مانند + مانند بال در پشت شانه ها + پارچه های نازک روی آن انداخته می شد.

یقه بادبزنی

یقه ای که دور تا دور گردن را می پوشاند + جلوی آن باز بود + پشت گردن را می پوشاند + دور یقه تور دوزی بود.

گاهی این یقه بادبزنی تور دار

می شد + در هر نوعی لبه آن چیر دار بود + بر خلاف روف تمام دور گردن را نمی گیرد + در پارای از موارد با کنج همزمان به کار می رود.

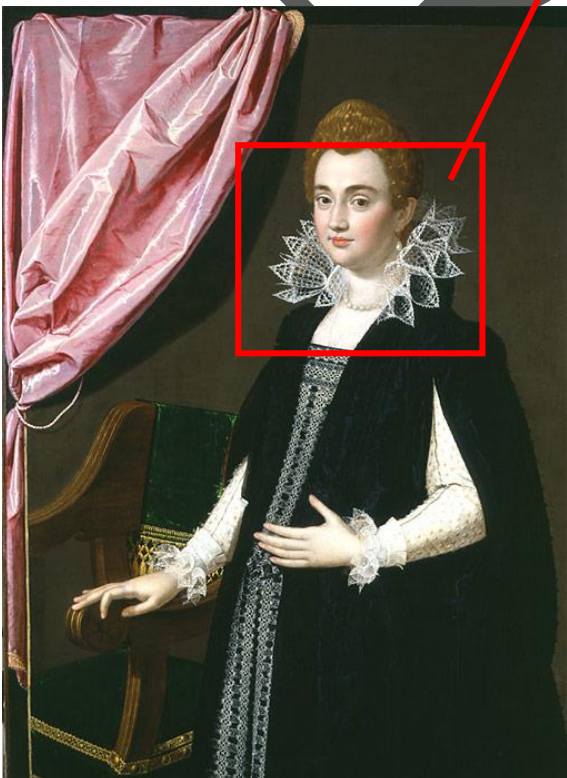
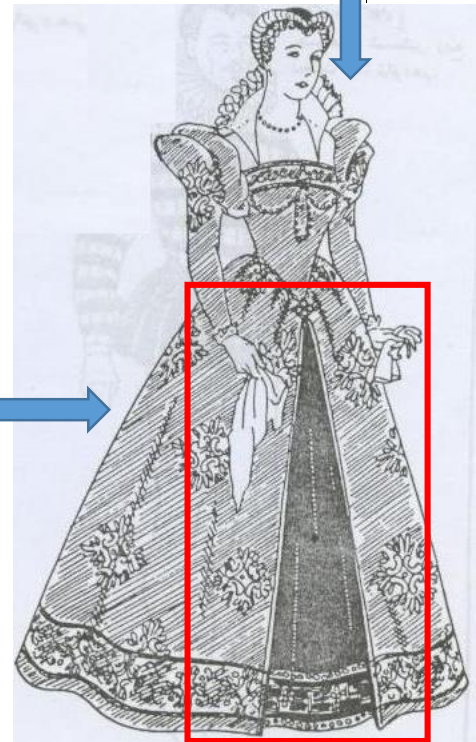
رَب عصر هنری سوم

از نیمه دوم قرن شانزدهم باب شد + از کمر به پایین باز و زیر دامنی برودری دوزی شده نمایان بود + هر دو دارای رنگ کاملاً متفاوت با یکدیگر بودند

ردا عصر هنری سوم

روی رُب می پوشیدند + سرتا سر بدن را در بر می گرفت + آستین کوتاه + پف دار + با

قلاب در جلوی سینه بسته می شد + بنابراین جلو باز محسوب می شد + حاشیه با نوار های عرضی زربفت تزئین می شد.

ردا برودری دوزی زنانه شده عصر هنری سوم

بادبزن تاشو اسپانیایی

اولین بار کاترین دومدچی از ایتالیا آن را وارد اسپانیا کرده و باب کرد + از چرم معطر + مرد و زن استفاده می کردند.

به دلیل علاقه کاترین دومدچی به تور و توربافی، هنری سوم از ایتالیا توربافی را وارد کرد.

استفاده از اجناس ایتالیایی به اجبار در فرانسه رواج داده می شد(کاترین دومدچی)

کویف

نوعی سرپوش که وسط و دو طرف سر را می پوشاند + توسط مردان و زنان استفاده می شد + بیشتر خواهران راهبه استفاده می کردند + قدمت آن البته به قرن دهم برمی گردد + بیشتر در انگلستان باب بود.

نقاشی از هانس پیتر هولباین کوچک + زنی با کویف

روف معروف ملکه الیزابت

روف (بقه سنگ آسیابی)

بقه ای گرد و حلقوی + از قرن شانزدهم تا نیمه قرن هفدهم مرسوم بود + دو نوع گرد و مسطح + نشانه ای از جایگاه اجتماعی فرد + آهار دار و سفت + استفاده

از رنگ آبی آن به دلیل شباهت

با پرچم اسکاتلند استفاده اش در انگلستان ممنوع شد + استفاده از آن توسط فیلیپ چهارم اسپانیا(نیمه قرن اول هفدهم) ممنوع شد + امروزه جز لباس مذهبیون کلیسا گریند و قسمتی از دانمارک است + در سال ۱۹۸۰ از لباس مذهبیون کلیسا نروژ خارج شد.

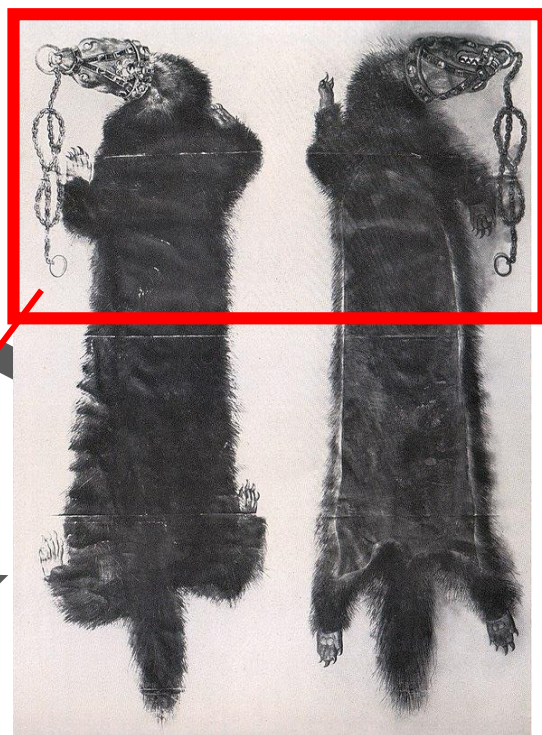
کشیشی در کلیسا دانمارک در سال ۲۰۱۵

پوست سمور(خز)

یکی از اکسسوری ها زنان در قرن پانزدهم و شانزدهم + یا به صورت آویختنی از کمر یا گردن و یا عمدتاً به صورت در دست داشتن استفاده می شد + برخی فقط پوست ساده بودند و در لباس استفاده می شد + برخی دارای سر طلاکاری و جواهر نشان بودند + به نظر می رسد استفاده از آن از ایتالیا به فرانسه رسید + استفاده از آن در خاندان دومدیچی

مرسوم بود + آن را نمادی موثر در زمینه فرزندآوری و باروری زنان می دانستند.

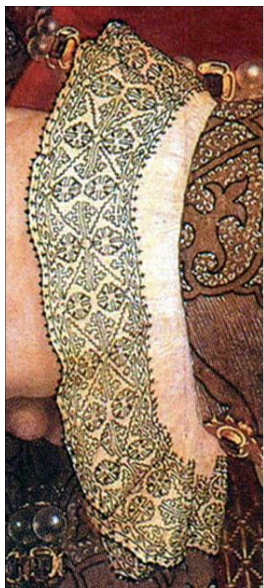

سیاه دوزی(سیاه کاری) اسپانیایی

یکی از دوخت های ظریف اسپانیایی که در نیمه دوم قرن شانزدهم رواج یافت + با نخ ابریشم سیاه روی پارچه کتان یا نخی انجام می شود + از دوخت هایی محسوب می شود که آن قدر پر کار نیست که زمینه کار دیده نشود + از نظر مواد اولیه شبیه بخارا دوزی است .

به نظرمی رسد از زمان هنری هشتم و توسط ماری آراگونی در انگلستان به شدت رواج یافت + بعد ها توسط ماری استوارت در انگلستان گسترش بیشتری یافت + اما از قرن هفدهم اهمیت خود را از دست داد + با این حال قبل از هنر هشتم نیز مواردی از این زمینه در هنر دوخت های انگلستان وجود داشته است + به دلیل رنگرزی ابریشم با مواد معدنی دندانچه ای آهن که در دراز مدت سبب خوردنگی کالای نساجی می شود، از این نمونه تعداد کمی در ابعاد بزرگ باقی مانده است.

ملکه الیزابت با لباسی با سیاه دوزی در ۱۵۹۰

روکش کوسن متعلق به انتهای قرن شانزدهم + طرح ژاکوبین دوره الیزابت اول + زمینه کتان + دوخت با نخ ابریشمی و نخ فلزی + گالری منسوجات موسسه هنر شیکاگو

